I, de sobte, nosaltres

Per DavidG el dv., 20/03/2020 - 00:00

Aquest tsunami invisible anomenat Covid-19 està aturant el món tal com l'hem conegut fins ara. La realitat que llegíem als diaris ha quedat travessada per un gargot en forma de virus, espatllant tots els titulars. Els esports, el lleure, les finances i les taules de diàleg han quedat en un segon terme, perquè la condició de possibilitat de tot això, la vida biològica, està sent amenaçada. Aquest microorganisme de nova generació ha trobat en la nostra mobilitat la manera d'expandir-se arreu.

Encara no ens ho acabem de creure del tot. Pensàvem que això sols els hi passava als xinesos o als italians o a la ciutat veïna –*alguna cosa hauran fet malament*, dèiem-. Fins que descobrim que, el cop que ells rebien ahir, avui es transforma en mastegot contra nosaltres. Tan atomitzats estem que, tot i el tràngol que passaven, no ens havíem adonat que per les nostres venes corre la mateixa sang.

Avui, se'ns demana, que anem més enllà del que enteníem amb la paraula "nosaltres". Resulta paradoxal però, per guanyar entre tots la pandèmia, convé que ens distanciem els uns dels altres, que reduïm el nombre dels encontres quotidians, que ens confinem per respecte a tots. Estàvem vivint en una confusió aglomerada, però ara urgeix l'aïllament respectuós. Ens hi juguem la salut.

Tot d'una el "nostre" de la pregària que ens va ensenyar el mateix Jesús, pot agafar un nou sentit. Aquest nosaltres que tenim el mateix Pare, són aquells tan vulnerables com jo. Aquest nosaltres que, en saber-se germans, volem renunciar al que és accessori per guanyar l'essencial. Aquest nosaltres que, conscients de la seva imprescindible aportació al somni de Déu, ens cal esmerçar el que calgui en favor d'un món nou.

En la distància que se'ns proposa per aquests dies tenim una oportunitat de fer-nos més conscients. Conscients, en primer lloc, que l'encontre més afectuós passa per la distància saludable. Conscients, també, de que aquesta desacceleració ens possibilita parar atenció a les coses més senzilles, a les persones més properes i, el que és més important, a la pròpia interioritat, que potser no visitàvem de feia temps.